

andring, som i mange Tilfælde vil have praktisk Bigtighed. Det vil, som det blev omtalt af den nævnte ærede Landsktingsmand under Sagens 1ste Behandling, i mange Tilfælde kunne befrie den Tiltalte for en unødigt Arrest og det Offentlige for unødige Omkostninger. — Naar Udvalget under Nr. 29 har foreslaaet, at den sidste Deel af § 29 skal udgaae, da hænger det tildeels sammen med dets Ændringsforslag under Nr. 25. Udvalget mener, at det overhovedet ikke kan anses for at have nogen Interesse, at der fastsættes en vis Frist, inden hvilken den Tiltalte skal tværtsætte sin Appel. Denne Frist giver sig af sig selv derved, at Dommen bliver ham forkyndt, og at der bliver erhvervet hans Erklæring, om han ønsker at appellere den eller ikke; hvis han erklærer sig tilfreds med Dommen, bliver den jo nemlig efter Forslaget under Nr. 28 saa i de fleste Tilfælde strax erqueret. Hvad Amtmanden angaaer, da finder Udvalget heller ikke, at det har nogen praktisk Interesse, at der sættes nogen Frist, inden hvilken han skal appellere, og skulde der sættes en saadan, maatte den ialfald, hvis Udvalgets Forslag under Nr. 25 vedtages, fastsættes paa anden Maade, end skeet er. Det vil da ikke ubetinget kunne fastsættes, at Paaankningen skal tværtsættes inden 14 Dage efter Dommens Afgivelse; thi det vil jo komme an paa, naar Amtmanden faaer Udskriften af Dommen. — Under Nr. 30 til § 30 har Udvalget foreslaaet, at Appel fra Landsoverretten til Høiesteret i offentlige Politisager i det Hele skal bortfalde. Der finder jo allerede nu ikke en ubegrændset Appel Sted i disse Sager fra Landsoverretten til Høiesteret, idet Straffen nemlig maa overskride det saakaldte objectum appellabile, forat Appel overhovedet skal kunne finde Sted. Er Straffen en Mulct, maa den overskride 100 Rd., er det Fængselsstraf, maa den udgjøre mindst 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, forat Appel kan finde Sted, Men der er nu netop en vis Art af Forseelser, hvorpaa der hyppig anvendes høiere Straf, med Hensyn til hvilken det i Praxis har viist sig, at det er høist uhensigtsmæssigt, at der kan finde Appel Sted fra Landsoverretten til Høiesteret. Det er nemlig i de mangfoldige Betleri- og Løs-

gængerisager, som forekomme her i Landet, og navnlig gjør det sig gjældende, efterat Loven af 3die Marts 1860 har bestemt, at der i intet Tilfælde kan anvendes høiere Straf for disse Forseelser end Band og Brøds Straf i 5 Gange 6 Dage. Der er en stor Mængde Bagabonder her i Landet, som idelig og idelig blive straffede for Løsgængeri og Betleri, og som, fordi de ofte tidligere have været straffede derfor, hvergang de paany komme under Tiltale, blive straffede med Maximum af den lovbestemte Straf. Det er meget almindeligt, at disse Personer lade deres Sag gaae lige til Høiesteret gennem alle Instanser, uagtet der ikke kan være mindste Tvivl hos dem selv om Sagens endelige Udfald, og dette foranlediger saaledes kun unødvendige Bekostninger for det Offentlige. Motivet for de Paaagjældende til at appellere er ganske vist ofte kun det, at det til en vis Tid forekommer dem bekvemmere at have deres Ophold i Politiarresten end i Fattighuset. Det er saadanne Hensyn, som bevirke deres Appel, og de Omkostninger og den Uleilighed, som derved medføres, kunne vistnok uden Skade spares. Overhovedet forekommer det Udvalget, at i de heromhandlede Politisager kan man meget vel opstille som Regel, at tvende Instanser ere nok, naar der blot gjøres den Undtagelse, at der kan gives Bevilling til, at disse Sager under særegne Omstændigheder kunne indbringes for Høiesteret, og det tillige fastholdes, at det ikke er den Private formeent paa egen Bekostning at faae en Polititretsdom indanket for Høiesteret, saafremt der ved samme er dicteret ham en Straf, der er over objectum appellabile. — Hvad Ændringsforslaget under Nr. 31 til § 31 angaaer, da vil det let sees, at det kun er fremkommen som en formeentlig nødvendig Følge af Ændringsforslaget under Nr. 13 til § 6. — Jeg skal tvovrigt med Hensyn til § 31 gjøre en Hensstilling til den høitærede Justitsminister. Udvalgets Opmærksomhed er nemlig bleven henledet paa, om det virkelig skulde være rigtigt, naar det i denne Paragraph ganske i Almindelighed bestemmes, at Udgifterne til Politivæsenet i Kjøbstæderne og de i § 1 særlig nævnte Communer afholdes af Communens Kasse, og om det navnlig ikke skulde